

החברה

יו"ל ע"י חבורת האברכים
ספינקא - אשדוד

האמר בחברה

פנינים מלוקטים מדברי רבינו שליט"א והחברים

חומרי בעירה!

לעיתים אנו מרגישים שאין בכוחנו לעמוד יותר במאבק הנצח בין הגוף החומרי, לבין הפנימיות הרוחנית.

האם ניתן לנו היכולת ללמוד מהם הכוחות המצויים בקרבי?

אכן! מלמדינו רבינו שליט"א. אם הינך רוצה למוד את הכוח הנמצא אצלך - צא ולמד מחומרי הבעירה הבווערים בך, בשעה ש'נְדַלְקֵת' בקרבך איזו מידה גשמית כמו הקנאה התאוה והכבוד.

לפי הבעירה שהם בווערים בך, כך הוא הכוח הרוחני שלך. 'שלהבת ק-ה'.

"כל הגדול מחברו - יצרו גדול ממנו", וכן להיפך.

אם יצרך גדול ממך, סימן שאתה גדול מחברך..

טעמו וראו..

אחר קריאת התורה בשבועות הפטיר רבינו שליט"א לסובבים, כי על התורה נאמר "טעמו וראו כי טוב השם", שני פעולות יש בתורה, ושניהם נצרכות.

"טעמו", לטעום מהתורה וללמוד אותה. "וראו", לראות את הפנימיות שבה.

ואין קיום לזה בלא זה!

תשובה ליחיד-

בגמרא (עבודה זרה ד, ע"ב) נאמר: "אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחאי לא דוד ראוי לאותו מעשה ולא ישראל ראויין לאותו מעשה..". וחכמים מסיימים, שמעשה דוד היה בעבור להורות תשובה ליחיד, ובחטא העגל עבור הרבים.

מאי נפק"מ?

על כך מניח רבינו שליט"א יסוד לחיים.

כאשר על האדם מתרגשת צרה, הוא מיד מסובב את ראשו אחר וקדם, ומחפש בנרות האם ישנו עוד בן תמותה החולק עמו את המאכל הקלוקל הזה.

והיה אם צרתו צרת רבים היא, הוא נרגע ונוהר אחר העדר. מה שהם יעשו אני גם יעשה, כך יצהיר.

אך אם צרת יחיד היא. שלו בלבד. מתעוררת אצלו הזעקה - למה דווקא אני??

ולכך התערב דוד המלך. להראות שגם כאשר ישנה הצרה ליחיד המיוחדת וממוענת למוטבו בלבד, הוא יכול להתעלות מעל המשבר

ולצמיח עצמו בכך שיכיר את הבורא שהביא לו את המעבר, ורוצה למנפו מכך!

יש מה לתקן!

אמנם עם ישראל חזה במחזות אלוקים בים - סוף. נטהר למהדרין בשלושת ימי ההגבלה. קיבל את התורה. ראה עין בעין, כביכול, את כבודו יתברך.

אבל בכל זאת.

שלא ירגישו בגדלות ויטפסו למרומי דמיון-הגאווה, התגלגל לפתחם החטא של העגל.

להראותם - ראו! כל עוד הנר דולק, עדיין יש מה לתקן..

"איזה מתפלל.."

מדברי רבינו שליט"א:

ישנה תפילה וישנה תפילה.

ישנו מי המתפלל שתעבור מצוקתו. אך תפילה שכזאת היא כביכול "רבש"ע תעזוב אותי, תן לחיות בשקט".

ויש את המתפלל לראות ולחיות את החיות הטמונה בכאב. "הורני השם דרכך". משום שרוצה את החיבור.

ממילא הכאב יחלוף לו, כיוון שכבר מילא את תפקידו.

יש חצי כוס מליאה!

המתבונן ישים את ליבו שלעיתים היצר יעזוב אותו לנפשו. ייתן לו להתפלל על מה שמציק לו. יניח לו לצעוד בשבילי הפעלד בזעקה על העובר עליו. ואפילו יתיר לו, מידי פעם, למלמל פרקי תהילים על המצב הקשה. והכל למען החיבור, כמובן.

אך מה שלא נראית לעיניים היא.. המלכודת.

הגוף רוצה להימשך למסכנות. ולכן על אף שאתה מתפלל ומנסה להתחבר על ידי כך, הרי שבדרך אתה עלול להרגיש 'אוי. איזה מסכן אני. כמה רע לי'. ורק עבור כך הוא מעניק לך את חופש הביטוי והתפילה.

אדרבא. רבינו שליט"א מקפיד להנהיג בקרב החברים את ההסתכלות החיובית. לראות כמה טוב לי בחיים, לרשום עלי-דף אילו דברים טובים אירעו לי היום.

כי אם אני נשאר רק במה שרע, אשקע בביצת הדכדוך עד מהרה.

בין בני החבורה
להמשיך בשמחה - באמונה!!

מעמד שלושתן..

הנוראות. שם הצטופפו זה לצד זה עשירים ונגידי עם, יחד עם הפשוטים שבו. ואפילו מי שהיו שרניים במחלוקות, השתוו באותם רגעי אימה זה לזה והתאחדו. כאשר כולם חשים בחוסר האונים, האחדות בא תבוא!
זאת התשובה לקבלת התורה דווקא במדבר, אז העם כולו התאחד. כידוע שנאמר "ויוחן שם ישראל" (שמות י"ב), ומסביר רש"י "כאיש אחד בלב אחד". ומאוחדים היו בהרגשת אי היכולת העצמית, למול הכרת הגדלות העצומה של הבורא.
ואלו הם שני התנאים הבסיסיים לקבל אור התורה הקדושה!

קְרַנִי-הַסֵּר'

נכנס קצת יותר לעומק.
מהי תחושת חוסר אונים?
הרגש הזה מתעורר לאחר שנחשף בפני המרגיש דבר-מה מטלטל ששינה את כיוון מחשבתו.

בדומה לכך, כאשר עוצמות גבוהות של קנאה תאוה וכבוד נחשפים בפנינו, אנו רואים בעצם דברים שחשבנו שכבר מזמן עיקרנו ושיטחנו, וזה גורם לזעזוע פנימי שמזמין ייאוש ועצבות. האם כך אני נראה?!

אך מהי המטרה של החסר?

המשיל זאת רבינו שליט"א לקרני לייזר. קרני הלייזר מיוחדים לניתוחים באיברים רגישים, משום שניתן לכוון אותם ספציפית לעבר המקום המודלק, ולהסיר את החלק הרע שבו. אך אם, חלילה, תזוו הקרן מעט לצדדים, או אז יכולים להיגרם נזקים אף לחלקים הבריאים שבגוף.

כך הרגש הזה של הכרת המציאות גשמית. הוא מגיע להסיר מעלינו את ערלת ליבנו - הגאווה. ואם אכן "ממנו ניקח לעבוד את השם" (שמות י"ג) נוכל למנף את סערת הרגש הזאת.

ובאם לא נצעד בדרך שמורים לנו רבותינו וניקח זאת ללב, נסדק ונשבר ונתחיל בהלקאה עצמית, לא רק שפספסנו את הנקודה - גם גרמנו לנוזק לנפש הבריאה!

ובשם אביו, להבדיל בין החיים לחיים, רבינו זיע"א, מצטט רבינו שליט"א משפט. האלכוהול "בְּרַעַט דִּי גוֹטְע, און פֿאַבְרֶענט דִּי שְׁלֶעֶכְטע..". ("מדליק את הטוב ושוורף הרע..")

לתפוס הזדמנות!

נחזור לרות.
רות זיהתה בחוסר האונים שלה את מי שהביא עבורה את ההרגשה הזאת. והאמונה הזאת נתנה לה את הכוח ללכת עד הסוף, על אף שלא הרוויחה מכך ולו פרוטה אחת! (בטווח הקרוב..)
על כן זכתה לדורות ישרים, בהם דוד מלך ישראל החי וקיים.
ואילו גיסתה לשעבר, לקחה את החסר הזה ללב, וליבה נחמץ בקרבה. ולכן החליטה לפעול לטובת עצמה וניתקה קשר. ויצא ממנה גְּלִית, המחרף והמגדף..

בתחילת מגילת רות מתוארת סצנה סוחטת דמעות.

שני גיסות וחמות לשעבר עומדות בצומת דרכים מכריעה לגורלן. ובדיעבד, לגורל העם היהודי כולו.
לכאורה הדבק המאחד איננו. הכסף אין. הבנים הבעלים אינם בחיים. הכל נגזו חיש ועף לו.
עכשיו זהו הזמן להיפרד.
ואכן, אחר שנישקה אותן בסערת בכי, מפצירה נעמי החמות, בערפה ורות, הכלות, לחזור למולדתן ולבית אביהן.
ערפה מקבלת את הדחיה בששון, ונפטרת מתוך קולות נהי ובכי תנינים, ואילו רות נותרת על עומדה.

בטווח הקרוב רות הפסידה את כל אשר לה. מבת מלך הופכת היא לאשה שאין איש יודע את שמה. וערפה חוזרת לחיים הטובים.

אך לטווח הרחוק, דווקא רות היא המרוויחה. ממנה יוצאת השושלת המלכותית שהושיעה את ישראל מצרותיהן, ומשלה במשך כארבעים שנה בכיפת העולם. וגולת הכותרת הוא הנכד דוד, נעים ומירות ישראל. ועל צאצאיה הובטח שתוציא את עם ישראל מגלותן.

ואילו לערפה נולדו ששה בריונים, שמעבר לשנות קיומם, לא נודע להם שם מעבר לכך. הם אף נהרגו בידי צאצאי רות.

והכל מתחיל מאותו מפגש-פְּרִידָה.

נישק הנשיקה!

רבינו שליט"א מקרב לתשומת ליבנו את הפסוקים של אותו מעמד, שנראה את הדָגֵשׁ:

"...ותשק להן, ותשאנה קולן ותבכינה:" (א,ט)

"ותשנה קולן ותבכינה עוד. ותשק ערפה לחמותה, ורות דבקה בה:" (א,י"ד)

מהגלוי לעין, מחדש רבינו שליט"א חידוש עצום ביחסי בין אדם ורעהו.
כאשר אחד מחבק את חברו הקרוב אליו, החיבוק נוסך כוחות נפש ותעצומות הוא מעביר לידידו כוח איתן, עבור שיעמוד לו לעזר.
כוחות אלו בוערים בקרב הנְחָבֵק וסוערים אצלו, למען יקבל מהם את העוז והעוצמה.

נעמי נישקה לרות וערפה, ורצתה על ידי כך להעביר אליהן כוחות אמונה וביטחון. הרוח הנושבת הזו זרה הייתה לערפה. לכן החליטה להחזירם כפי שהם ונסובה על צירה.

אך רות לקחה את אותם הרגשות והציפה אותם מעלה, והתגברה בעזרתם והדְבָקָה באלוקי העבריים. לכן לא מוזכר שהחזירה נשיקה לחמותה, אדרבא, היא נתנה לנשיקתה של נעמי להישאר ולסעור בתוכה.

אך תמיהה רבתי יש כאן. מדוע דווקא היא הצליחה להישאר שם?

אֶחָדוֹת-עוֹנֵי.

בכדי לענות על כך נתחיל ממקום אחר.

רבינו שליט"א שאל שאלה מתבקשת ביותר, לרגל חג קבלת התורה. מדוע לא יכלו בני ישראל לצעוד לתוך ארץ ישראל, ולקבל שם את התורה בנחת וברוגע, בין בתי אבן יציבים, ושדות פורחים?

מדוע קיבלו את התורה בארץ צייה ושוממה, מלאה נחשים ועקרבים, תחת יריעות אוהלים-ניידים מאובקים?

אלא, ענה הרבי, המדבר והתנאים שזימן לשהים בו, הפכו את משפחות השבטים למקֶשֶׁת-עם אחת. כמשל הביא את הגטאות שהוקמו בשנות הזעם

די פינטע'ל פון ד'חבורה
האדם הנצרך ביותר לבריות,
הוא מי שדורש כבוד!
(רבינו שליט"א)

להערות והארות בטל': 0583221530
או במייל: SH0583221530@GMAIL.COM